

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 39.

Femte Session.

17de Møde.

Torsdagen den 27. October.

(Fortf.)

Talen (fortsat): Jeg har desuden tilladt mig, at stille eet eller rettere sagt tre Endringsforslag; jeg har troet at maatte stille dem paa den Maade, som jeg har gjort, efter som der til Thingets Bedømmelse forelaa 3 Maader, hvorpaa Bedkommende, der vare erkjendte eller kunde blive erkjendte pensionsberettigede, kunne pensioneres. Det første Endringsforslag støtter sig til Udskaffet; det ene subsidiaire Forslag frafalder jeg, fordi Udvalgets Fleertal har frafaldet det Forslag, hvortil dette mit Endringsforslag støttede sig. Jeg maa altsaa tillade mig at bede de Herrer at henvende deres Opmærksomhed paa mit principale og paa det andet subsidiaire Forslag. Vi behøve forresten aldeles ikke nu at tage Hensyn til de Summer, som ere opførte; jeg har blot nævnt disse for Fuldstændighedens Skyld, men det, der her er det egentlige Spørgsmaal, det er, om de vedkommende Personer skulle erkjendes for pensionsberettigede eller ikke. Dersom de af det ærede Thing anerkjendes for pensionsberettigede, ville de jo senere blive paa rette Sted opførte tilligemed Beløbet af deres Pension. Hvad de da faae i Pension, vil komme an paa, hvilken Beregningsmaade man i Thinget vil vedtage. Den Sag, som jeg her kortelig skal tillade mig at forsvare, er efter min Formening ikke alene grundet paa Billighed, men ogsaa paa den aller strengeste Retfærdighed. Den første Grund for Bedkommende, for hvem jeg har tilladt mig at stille Endringsforslaget, vil jeg bede de Herrer at søge i Regjeringens egne Motiver, hvor der nemlig staaer, at samtlige Personer, der findes

opførte paa Enkedronningens Sagereglement, ere medtagne med Undtagelse af 4 Personer, nemlig 2 Hofdamepiger og 2 Hofdametjenere, efter som disse 4 Personer kunne antages og afskediges af Hofdamerne. Jeg troer imidlertid, at dette er en Feiltagelse, men en Feiltagelse, hvortil Skylden ikke maa søges hos selve Ministeriet, men maaskee i mindre nøiagtige Oplysninger og Indberetninger, der angaaende denne Sag ere indkomne. Her foreligger nu Erklæringer fra Overhofmarschal Løwebau og fra Kammerherre og Hofchef v. d. Maase, hvilke man dog maa skænke Tilltro, der godtgjøre, at der ikke har været nogen Hofdame, som har havt Rettighed til at antage eller afskedige nogen af disse Personer; det er oplyst, at Hofchefen har antaget disse Personer ligesaa vel som de andre Tjenestefolk, maaskee med Undtagelse af enkelte Tilfælde, hvor Højs. Majestæt selv har sanctioneret deres Antagelse, men i ethvert Tilfælde maa denne Sanction fra Højs. Majestæt i det Allermindste dog være fuldkommen ligesaa gyldig og give den samme Berettigelse som en Antagelse af Hofchefen. Det er ogsaa afgjorende med Hensyn til disse Personers Tjenesteforhold, at, naar de have forseet sig i Tjenesten, tilkom det ingenlunde Hofdamerne, men kun Hofchefen at give dem den Trettesættelse, de skulle have, ligesom de øvrige Betjente. Jeg troer saaledes, at, naar denne nu omtalte Grund, som er den eneste, der af Ministeriet er anført for, at de Vedkommende ikke skulde være pensionsberettigede, bevistligen ikke finder Sted, ere de aabenbart berettigede til at faae Pension. Ministeriet har selv i Motiverne anført, at disse Pensioner ere opførte paa Enkedronningens Sagereglement; men i det Dieblik der ikke findes nogen anden Grund, hvorfor de ikke skulle behandles lige med de